

Traljevia 29. / VIII. 1920 ⁵

Draga Karmela! - jaz vedno mnogo
mislim na Te, čeravno Ti le redkokdaj pišem.
Kadar koli slišim glasbo ali čitam o glasbi,
mislim tako intenzivno na Te, da se mi zdi,
kakor da slišim moje misli in jim odgovar-
jam. Kadar koli mislim na Ladro, mislim
tudi na Te. A ker veš, da ne mine ura, da se
ne bi zmisliła na njo, tako, bedi prepriča-
na, si tudi Ti vedno prisvajša v mojem
srcu.

Tu venotar ne pišem. Ja negotovost, alio
Te doreže moje pismo in kdaj Te doreže, mi
menda najbolj ubija voljo za pisanje. Tu ti
ti navim mojega življenja. V Zagrebu imam
mnogo dela, tukaj v Traljevi pa nisem nih-
dar sama. Najela sem barko pa smo z
Mašo in Miro cel dan na morju. Bol pro-
ga sem tukaj. Kdaj je pisel tudi moj mož
Juraj. - živimo prazgprav lepo. Dopolnje
odidemo na morje, tucet se vračamo. Za

obed si vzamemo kakšno malenkost seboj,
malo sira, mleka, sadja. Tjutraj in zvečer pa
tudi mleko in kruh. - To je prijetno in ceno.
Na ta način smo mnogo bolj svobodni in mnogo
več živimo to, za kar smo prišli sem.
Kaj: morje in zrak. Kopamo se, kjer se nam
dopade, vlačimo se, velamo sem in tja a ka-
dar smo žepi gremo v Bakar najhit se vode.
Tam je inenitna. - Zepod tega zadovoljnega
in mirnega življenja živi moja duša v globo-
nah voje posebno življenje natičeno z neko
neopisljivo otožnostjo. Kamislun se in sem Bog
ve kje.

Daliko si misliš, da sem posebno te dni do-
neja kakor po navadi. Tdaj je že pol leta...
Pol leta, Karmela ... Naša že rante na upulju
grobu in svetlice so zasidli. Neka gospa mi
je prinesla iz Prage fotografijo njenege
groba. Nek češki slikar, moj znanec, mi
je sam od sebe napravil to ljubegjivost.
Ko mi fotograf v Zagrebu napravi še

par slik Ti eno priljubi. Tisti slikar je tudi
napravil sliko in gori ime "Vladov". Re-
kla sem, da bičem dati napraviti isto eno-
staven kamen in gori samo njeno ime:
Vladov. Pa je to naredil iz slike in naredil
gori ime, da vidim kako bo izgledalo. Šlo
sem joksala nad to sliko.

Na njen smrtni dan, 18. sem bila na
paleopolisču v Bakom. Sedela sem na nekem
kamen med cipresami in travke biline so
opojno dišale. Posebno pelin. Vse polno pelina
teh straneh po Istru. Doli je legalo morje,
solnce je sijalo. - Jar sem mislila na njen grob.
In tudi na Tebe.

Žveča poslušam cvrčke. Miljoni pojo in je
en sam glas in melodija se valovi, kakor
morje in jo poslušam v brezkončnosti. - Na
njen smrtni dan sem dolgo gledala kako
je zahajal mesec. Proti krajcu je bil in ves
molei. Jar sem stala visoko na bregu a
mesec je bil globoko doli nad Istro.

Piši mi kaj počneš? Ali ostaneš doma ali
pojdeš kam na kakšen koncert? - Mor-
da dobiš stipendijo. Poslušaj! Pišo ti dobro
za te, da prideš med glasbeni svet. - Citam
te dui eno knjigo od Arnolda Benetta: Sve-
ta "profana ljubav"; v proli poglavjih so
prebrane misli o glasbi, poslušno o dhoji-
nu, ki ga imas ti tako zelo rada. Zar-
najbolj ljubim Beethovena. Veših grem v
Kongrebu h kateri zvanja da mi igra.

Moja knjiga te ni izšla. Kakar izide
ti jo pošljem.

Čez deset dni bom zopet doma. Piši
prosim.

bol urea te pozdravlja in poljublja

ayoflla